



Bemerítés Csantavéren

Április 18-án gyönyörű, napsütéses reggel virradt ránk. Örömnöpet tartottunk Szerbiában, a Csantavéri Baptista Imaházban. Három fehér ruhás bemerítés által vállalta, hogy kö-

vetni fogja Jézus Krisztust, és elismeri őt személyes megváltójának. A környező településekről is ellátogattak hozzánk hittestvéreink, hogy együtt örvendezzenek velünk. Számos meg-

hívott világi személy is részt vett ezen a szép ünnepélyen. Az alkalmi igehirdetés szolgálatát Révész Árpád testvér, a szombathelyi gyülekezet lelkipásztora végezte. Az ApCsel 8,30-40 alapigéje nyomában hangsúlyozta Fülöp választásának fontosságát a bemerítéssel kapcsolatban. „Ha teljes szívből hiszel, akkor lehet”. (folytatás a 199. oldalon)



Mit jelent imádkozni?

Szeretni Istent, vágyani a közelségére. Elfogadni Istent annak, aki: végtelenül bölcsnek, szeretőnek és igazságosnak. Hallgatni akarni Istent. Megérteni akarni Istent, tudva, hogy mindent nem érthetünk meg, de azt egészen biztosan, amire szükségünk van, és amit ő akar, hogy megtegyünk. Örömmel engedelmeskedni Istennek. Kiönteni a szív örömet, bánatát, kétségét, bizalmát, küszködését, keresését, kérdését Isten előtt. Megnyitni az előtt a jövő előtt, amelyet nem ismerünk, de amelyet Atyánk készít számunkra. Engedni, hogy Isten békéje betöltsön teljesen, amelyben elfogadjuk azt a

tényt, hogy ő mindent kézben tart. Vágyani arra, hogy bennünk változtasson meg dolgokat, gondolatokat, érzéseket, szándékokat, vágyakat. Tudni azt, hogy Isten mindig hív valamire, valahova, és ezek a hívások egy addig még új világba szólnak. Megtanulni csendben figyelni és várni Istenre. Magunkat felajánlani Istennek, vágyani arra, hogy Isten használhassa életünk minden részletét országa építésére és terjesztésére. Engedni, hogy Isten megmutathassa Szentlelke által tetteink igazi értelmét és tartalmát. Krisztust vágyani elérni és megélni.

(Cs. Renáta nyomán)

Isten szava olyan, mint a papirosra írt kottafejek: hangszerre vágyik, amely egyszerre feltárja titokzatos életét.

C. Gröber
freiburgi érsek



Heti útmutató

A HÉT IGÉJE

Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel, mert még nem bírtatok volna el. Sőt még most sem bírtátok el, mert még testiek vagytok. Amikor ugyanis irigység és viszálykodás van közöttetek, nem testiek vagytok-e, és nem emberi módon viselkedtek? (1Kor 3,2-3)

A HÉT GONDOLATA

Az újjászületett ember olyan, mint a lelki csecsemő. Ez így van rendjén. Problémát jelent azonban, ha a természetes fejlődés elmarad. Érett, teherhordó és szolgáló lelki emberek helyett kiszolgáltatásra váró, csak könnyen és egyszerűen „emészthető” tanítasokra kívánczoló hívők maradnak. (Paróczy Zsolt, Bodrog)

A HÉT GYAKORLATA

Vedd számba szolgálataidat, eljárásaidat, a dolgokhoz és emberekhez való hozzáállásodat, és ítéld meg, melyek mutatnak lelki magatartást, és melyek azok, amelyek testiesek!

A HÉT IMÁJA

Jó Atyám Istenem, leplezd le bennem Szentlelked által mindazt, ami önző emberi indítékból fakad! És légy segítségemre, hogy azokat megtagadjam, hogy engedhessek a te Lelked tanácsának! Ámen.

A Bibliáról

Mindennap olvasom, és ameddig csak látok a szemeimmel, a napnak és szívemnek minden megvilágosításánál olvasni fogom, a legragyogóbb napokon éppúgy, mint a legsötétebb éjszakákon, boldogan vagy boldogtalanul, betegen vagy egészségesen, hívón vagy hitetlenül, érzelmmel tele vagy minden érzelem nélkül. És úgy tűnik, mindig új és ismeretlen az, amit olvasok...
Mereskovszkij

Balaton-NET Hit a gyakorlatban

Balatonszemes,
2010. augusztus 18–22.

Hit a gyakorlatban
Jakab levele alapján



„Isten szerinti élet tetőtől talpig” – így összegezhető Jakab levele. A keresztyén hit nem csupán elméletek halma-

za; mit is ér a hitünk, ha azt nem tudjuk átültetni a gyakorlatba. A találkozót főelőadója Jonathan Lamb nemzetközileg elismert angliai tanító lesz, aki a Jakab levele alapján fog tanítani a „működő” hitről! Jonathan Lambnek eddig magyar nyelven megjelent könyve: Szemeimmel tanácsollak téged.

www.balaton-net.eu

Könyvajánló



Irányváltás
– Humán értelmiségek megtérése (DVD-melléklettel)
Fabiny Tibor és Tóth Sára
(szerk.) 121 oldal, 1860 Ft

A Luther Kiadó és a Hermeneutikai Kutatóközpont közös kiadványa

A kötetben Dér Katalin (ókortudós), Kocziszkó Éva (irodalomtörténész), Békési Sándor (teológus, animációs filmrendező) és Fabiny Tibor (teológus) megtéréséről szóló vallomásai olvashatók. Tóth Sára, a kötet egyik szerkesztője elárulta, hogy egy kiadó elutasította a kötet megjelentetését, mert szerintük, az embereket nem érdekli a hit, a vallás és a humán értelmiségek. A kötet nagyszerű bizonyossága annak, hogy Krisztus ma is megszólít embereket kortól és társadalmi helyzettől függetlenül, akik hívásának nem tudnak ellenállni.

„SOHA TÖBBÉ HOLOKAUSZT” Megemlékezés a holokauszt 65. évfordulóján



A Vigadó téri hajóállomás mólójánál több százan sorakoztak június 13-án, vasárnap délelőtt, hogy részt vegyenek az *Éjféle Kiáltás Misszió* által szervezett holokausztmegemlékezésen a „Budapest” nevű dunai óriáshajón. Nagykövete, egyházi vezetők, művészek, politikusok, zenészek és természetesen hozzátartozóikra emlékező zsidó és roma családok, valamint velük szolidáris keresztyén testvérek sokasága töltötte meg a méretes háromszintes hajó előadótermeit, éttermi szalonját és felső fedélzetét, ahova kivetítőkön keresztül közvetítették a kétórás megemlékezés főbb eseményeit. Különösen megindító volt az a pillanat, amikor a Parlament előtt megállt a hajó a „cipők emlékművénél”, ahol zsidó honfitársaink százait lőtték a Dunába 1944–45 telén, és ezer fehér szegfűt dobtak kisiskolások a folyó örvénylő vizébe az itt halálra ítélt mártírokra gondolva. Most a holokausztra emlékező előadások közül egyházunk elnökének felszólalásából idézünk.

Tisztelt emlékezők!

Nemcsak a Magyarországi Baptista Egyház és a Magyar Baptista Világszövetségének elnökeként vagy a Keresztyén-Zsidó Tanács és Baráti Társaság elnökségi tagjaként vagyok itt, hanem mint egy egyszerű tisztességes magyar állampolgár, aki kötelességének érzi, hogy néma főhajtással és együtt érző szavakkal próbálja kimondani azt, amit nehéz megfogalmazni, mégis el kell mondan.

Nekem öt gyermekem van, akik különböző korosztályhoz tartoznak. Nemegyszer fordult elő, hogy családi séta kapcsán megálltunk a Duna

partján a Parlament előtti „cipőknél”. Amikor először jártunk ott, a kisebb gyermekeim nem értve igazán, hogy azok a cipők mit is jelképeznek, megpróbálták beledugni a lábukat, hogy melyik jó rájuk. És megkérdezték: Miért hagyták itt ezt a nénik és bácsik? És akkor hirtelen iszonyatos emlékek jutottak eszembe.

Még diákkoromban jártam a buchenwaldi koncentrációs táborban. Beleborzadtam abba, amit ott láttam. A lágerbarakkok összezsúfolt priccsei, ott hagyott ruhák, gyermekjátékok és cipők sokasága, emberbőrből készült lámpaernyők, zuhanyzónak álcázott gázkamrák, a holttestek elégetésére épített krematóriumok iszonyú látványa jutott eszembe. És akkor a gyermekeimnek magyarázni kezdtem a megmagyarázhatatlant, de ők igazán nem is értették...

Igen, mert a józan emberi értelem számára fölfoghatatlan az, ami 65 évvel ezelőtt történt itt Európában és a mi hazánkban, Magyarországon. Hisz az a nemzetiszocialista örület, ami az akkori náci Németország által elfoglalt országokban tombolt, milliókat fosztott meg szabadságuktól, emberi méltóságuktól, otthonauktól, szülőföldjüktől és végül életüktől.

Ki kell mondani, hogy a holokauszt semmivel sem igazolható bűntény volt úgy a zsidóság, mint a roma nemzetiség, valamint a másként gondolkodó megsemmisítésre szánt politikai és vallási kisebbségekkel szemben. Szükséges, hogy ezekről az embertelen rémségekről az utánunk jövő generáció is halljon, mert egyetlen embertársunkról sem gondolkodhatunk kirekesztő módon.

Ma, amikor a rasszista és nacionalista gyűlöletkeltés, a kollektív bűnösség gyilkos indulata úgy tűnik, hogy újból felüti a fejét itt Európában és a társadalmunk különböző csoportjaiban is, fokozott felelősséggel tartozunk, hogy felemeljük a szavunkat ezen káros tendenciák ellen. Nem maradhatunk némák, amikor szólunk kellene. 65 évvel ezelőtt kevesen mertek szólni és ellene állni a nyilvánvaló gáztetteknek. Igazgá vált a régi mondás: „Gyilkos-

sok közt cinkos, aki néma!” Mi nem lehetünk némák, sem ma, sem holnap...

A baptisták több mint 400 éves történelmük során mindig a „lelkismereti és vallásszabadság” elkötelezett hívei voltak. Mivel hitelődeinket évszázadokon keresztül üldözték és mártírok százai és ezrei adták életüket hitükért és meggyőződésükért, ma is szolidaritást vállalunk a szenvedőkkel és üldözöttekkel. A zsidósághoz mindig is tisztelet és barátság fűzte a baptistákat. Nemcsak a holokauszt idején, amikor zsidó családok sokaságát igyekeztek bújtatni és menteni korlátozott lehetőségeik között, de ma is „idősebb testvérként” tisztelettel tekintünk rájuk.

A második világháború után három elárvult és teljesen lepusztult zsinagógát állítottak helyre a baptisták és használnak ma is imaházként vagy templomként. Az egyik itt van a fővárosban, Rákoshegy, a másik Recskén, a harmadik pedig a Debrecen melletti Nyíracsdán. Ez utóbbi helyen nemrég jubileumi istentiszteletet is tartottunk. A zsinagógából baptista imaházra vált épület külső falán emléktáblát is elhelyeztünk a zsidó és baptista hívő emberek egymás iránti szeretetének és megbecsülésének emlékeként.

Erre az ünnepélyes alkalomra meghívtuk a mintegy 110 millió baptistát képviselő Nemzetközi Baptista Szövetség elnökét, dr. David Coffey testvérünket is Londonból, aki ak-

kor személyes felszólalásában a következőket mondta: „Összegyűltünk, hogy egy nemzedék könnyeire emlékezzünk. Veletek gyászolom a Magyarországról Auswitzba hurcolt 437 000 zsidót, akit mindjárt azután, hogy megérkeztek, legyilkoltak. Én is jártam Auswitzban. Láttam a sok szörnyűség színhelyét. A holokauszt tragikus történetét minden új nemzedéknek ismét és ismét el kell mondanunk. Engedjük, hogy szóljon a múlt a jövőhöz, bátran szembe kell nézniünk a gyűlöletre és kirekesztésre alapuló ideológiákkal. Vállalnunk kell az emlékezés terhét azért, hogy teljes meggyőződéssel kiáltunk: 'Soha többé holokauszt!'”

Igen, ezért kell odahajolni gyermekeinkhez ott a Duna partján a „cipőknél” és türelmesen elmondani az igazságot, és ha kell, hangosan kiáltani, ahol ezt tagadni próbálják, hogy ez soha többé meg ne ismétlődjen! Végül Isten vigasztaló, jövőbe mutató igéjét hadd idézzem, amit Ezékiel próféta jegyzett le: „Az Úr megragadott engem, és elvitt lélek által egy völgybe, tele volt az csontokkal... Megkérdezte tőlem: Emberfia! Életre kelnek-e még ezek a csontok?... Prófétálj a csontokról! Én lelket adok belétek, és életre fogtok kelni!... Én felnyitom sírjaitokat, és kihozlak sírjaitokból... Lelkemet adom belétek, életre keltek és letelepítelek benneteket a saját földetekben. Akkor megtudjátok, hogy én, az Úr, meg is teszem, amit megmondtam!” (Ez 37,1-14) Ámen! Úgy legyen!

Dr. Mészáros Kálmán
egyházelnök

Bemérés Csantavéren (folytatás a címlapról)

Majd következett az istentisztelet legmagasztosabb része, a bemérés, melyet Nagy Tibor testvér, a helyi gyülekezet lelkipásztora végzett. Sorba szólította a hitvallókat.

Elsőként Farkas Éva lépett a vízbe, akinek eddig nagyon nehéz és hányatott élete volt. Mindezt epilepsziás rohamai csak tetézték. Évek óta barátokként eljár a gyülekezetbe, ahol felkarolták, és sokat imádkoztak érte. A rohamai már egy idő óta megszűntek, és megtalálta lelki békéjét.

Utána Surányi Izabella következett. Ő 2008-ban ismerte fel az Úr jelentőségét. Óvodás fia játszás közben lenyelt egy gombostűt. Bella nagyon aggódott, és még a vizsgálatok tartottak, önkéntelenül is Istenhez fohászkodott. Az Úr pedig megsegítette őket, a tű gond nélkül

távozott. Ekkor határozta el, hogy életét átadja Jézus Krisztusnak.

Harmadikként Homolya Aranka ment a hullámsírba. Felemelő érzés volt meghalni a bűnnek, és feltámadni Jézus Krisztusban. Egy tavalyi evangelizációs alkalom során értette meg a legnagyobb ajándék lényegét. Megnyílt értelme Isten igéjére. Befogadta az Urat a szívébe, és ő megsegítette.

A bemérés után a helyi gyülekezet énekkara tette még emelkedettebb hangulatúvá az összejövetelt. Majd mindhármukért kézzártételes imádságban áldást kértek az Úrtól.

Az alkalom végén pedig imaházunk udvarában a vendégeinket süteménnyel és üdítővel vendégeltük meg.

Homolya Aranka

Szerkesztői jegyzet

Az árvíz napjaiban jó volt látni, hogy összefog az ország. Az egyházak, országos cégek és intézmények, önkormányzatok és iskolák, pártok és civil szervezetek egyaránt igyekeztek kivenni részüket a károk megakadályozásából és elhárításából.

Közösségünk tagjai közül is sokan ott voltak a gátakon, mások anyagi eszközökkel igyekeztek részt venni a szükséges segítségben.

Ilyenkor nem számít a bórszín, a pártpolitikai hovatartozás, a hívség vagy a hitetlenség.

Legkisebb gyermekünk iskolája is aktívan bekapcsolódott a tárgyi adományok összegyűjtésébe és elszállításába. Egyik szomszédunk maga szervezett embereket a tőlünk több száz kilométerre lévő gátakra. Idős emberek szólítottak meg az utcán azzal a kérdéssel, hogy hova vigyék a segítségüket. Gyülekezetünk tagjai közül is többen zsebükbe nyúltak, hogy valamivel pótolhassák a nagy veszteséget.

Vannak bajok, melyek segítenek felülemelkedni lényegtelen különbségeken. Krisztus így is tanít. És ezt a leckét érdemes kiterjeszteni család, munkahelyi és gyülekezeti helyzetekre is, amikor nem sorsdöntő, nem érdemi kérdésekről van szó. Bárcsak mindig különbséget tudnánk tenni Isten szerint is lényeges és szerinte lényegtelen dolgok között!

A helyreállítás munkái lassan elkezdődtek. Sokan újra visszatérhetnek az átmeneti szállásokról, de ott honuk használhatatlan. Sokaknak a lakás és a mindennapi eszközök is odavesztek. A segítség most még inkább szükséges. Figyeljük azokat a lehetőségeket, ahol továbbra is támaszai lehetünk embertársaink visszatérésének!

Egyházunk továbbra is várja gyülekezetek és magánszemélyek adományait „Árvíz 2010” megjelöléssel a következő számlákon:

Magyarországi Baptista Egyház:
OTP Bank 11706016-20213558,
KDB Bank 13555555-11111111-11111111

Baptista Szeretetszolgálat Alapítvány: KDB Bank 13555555-55555555-55555555

A Baptista Szeretetszolgálat munkatársai kiemelten nyújtanak segítséget Hernádszentandrás településnek.

Háló Gyula

Szeretettől gondoskodni

Felserdült lány voltam, amikor egy közeli ismerős családhoz küldött el anyám. Megérkezve kopogtatás után benyitottam az ajtón, ahol együtt volt a népes család. Szokatosan csend fogadott. Családban a mozgás, a zsongás természetes állapot. De nappal a csend itt idegen közeget. Ez engem is vigyázatra, figyelmességre intett. A velem körülbelül azonos korú lány lépett elé. Tudtam róla, hogy évekkal azelőtt a szépen bimbózó, és a szülőket okkal reményre jogosító növekvő lány egy napon, minden látható előzmény nélkül, lelkileg és szellemileg összeomlott. A fájdalom és a megsokszorozódott gond lesújtotta az egész családot. Segíteni senki sem tudott a szörnyű helyzeten. Végül el kellett fogadni ezt a sorsot. Csak az apa nem tudta tolerálni gyermeke visszaesését egy olyan életszakaszba, amelyen egyszer már akadálytalanul átvitt. Szóval ez a „megtorpant” és élve hervadozó leányka a csendet megtörve mosolyogva mondta: Tegnap dél óta nem félek apámtól! – Az apa a másik szobában már végleg „elaludt”. A lány félelme így és ekkor szűnt meg.

Tapasztaltam, hogy minél fájdalmasabb volt látni a valóban szánandó gyermek sorsát, annál nagyobb figyelemmel és szeretettel vették azt körül. Némely helyen szinte versengés tárgya volt a családban a folyamatos gondoskodás végzése a gyermek körül.

A „rettenetes évek” után eljöhét a megbékélés ideje, amikor a félelem megszűnik magától. Vihar után a csend boldogító állapot, azonban a pusztítást látni, a romokat eltakarítani, és az életet úgy folytatni, mint ha mi sem történt volna, aligha lehet. – Ha csupán a kötelességtudás az az egyetlen erő, mely által a család vagy akár a gyülekezet gondjait hordozzuk, de szeretet nélkül végezzük (amint ezt a szeretet himnusa megrázó szavakkal feltárja), testi-lelki erőnket ámbár felmorzsoljuk, ez nem lesz mégsem az oltáron egészen elégséges „áldozat”.

A szeretet elűzi a félelmet – írja János, az Úrtól talán legtöbb szeretetet vett apostol, és megszenteli az áldozatot...

Moldován Antónia
(szociális gondozó)

Apa és fia

Milton mondta a versről és zenéről, hogy mennyben született nővérek. Szirénpár, hívogató hatalom. Ahol élünk, mindenütt jelen vannak. Külön is szépek, mint a virágok, de csokorban egyesítve minden szépet és mézédést felülmúlnak. De nem csupán gyönyörködtetnek. Ennél sokkal többre képesek. Titkos, bársonyosan simogató erő árad belőlük. Tanítanak, vigasztalnak, öröme hangolnak, vagy jó cselekvésre indítanak.

Ha fáradtak vagyunk, ha elcsügged bennünk a lélek, egy-egy szép ének vagy vers felüdít, megerősít. Ha adódik számunkra egy üres óra, tétlenség helyett vegyünk kezünkbe egy verseskönyvet! A rímekkel ékesített sorok lüktetnek, zenélnek, átölelnek, s minden mennyben született nővér örvendeztet.

A minap egy különös történet elevenedett meg előttem egy vers hullámozó soraiban. A költő apjáról s egyúttal családja belső életéről beszél el olyan dolgokat, amelyek senki másra nem tartozó, intim családi titkoknak számítnak. Úgy éreztem magamat, mintha kulcslyukon leskelődnék egy öltözködő vagy éppen lefekvéshez készülő családra. De hát egy többször is kiadott verseskötetben megjelent vallomásról van szó, amelyet a költő rendezett sajtó alá. Ha ő ezt kiadta s vállalta ennek minden ódiumát, akkor rám nézve ennek nem lehet semmi erkölcsileg terhelő következménye. Annyiban mégis védelmezem a költőt, hogy a nevét elhallgatom, ujjal ne mutogasson rá senki.

Az anyákról szívesen és sokszor írnak a költők vagy írók, de az apákról alig-alig. Költőnk szembeállítja apját és anyját, amikor azt vallja, hogy apjától félt, anyját viszont szerette. Nehezebb erről beszélni, mert a benne feszülő fájdalmak kényszerítik és vissza is tartják ettől. Azt jól érzékelteti, hogy a múlt dolgairól beszél, némi enyhülést is érezve már szívében, ezért megfontoltan próbál bírása lenni a családi békétlenségnek. Apja iránti türelmetlenségét azzal akarja indokolni és másokkal is megértetni, hogy biztosan sokat szenvedett. Először valóban olyan okokat, amelyek hányattatott életét és vergődéseit kellően ecsetelik. Testvérei például mind pap, tanító vagy nyomdász voltak. De nénei, apja és nagyapja sem a társadalmi lépcsőzet alsó fokán álltak. Ő azonban a latin miatt kimaradt a negyedikből.

Előbb a füstös kovácsműhelyben próbálta megalapozni egzisztenciáját,

majd ezt követően egy malomban, végül pedig fűtő lett a vasútnál. Korán megnősült. Helyét azonban nem találta sehol sem. – Mint ember, mégsem süllyedt le a társadalom posványába. Komor volt ugyan, és csak ritkán nevette. De nem ivott, nem kártyázott, nem káromkodott. Gondját-baját a hátán hordta. Ha munkába ment, magával vitte, ha hazaindult, akkor sem dobta le a válláról útközben. Keserűséggel traktálta családját is. Pedig a vasutasok népe vidám és szorgalmas, sokra igyekező nép volt. Otthon végzett munkával is tudták enyhíteni szorongató gondjaikat. De ő utálta ezt az életformát. Éjjel is rákopogtattak az értesítővel. Új fordába menjen, akár esik, akár fúj, legyen nyár vagy tél. Jó időben kékben, hidegben pedig botosban indult. Morgolódt, de ment, mert kell a kenyér!

Négy évtized múltán, amikor mindkettőjük fejét dér lepte már, a Rettenetes Év összehozta szív szerint is az apát és fiát, meg a többieket is.

Moldován Antónia
(szociális gondozó)



Dick Hoyt és fia, Rick – a Team Hoyt – együtt indulnak a triatlon versenyeken.

Az apa rendületlenül fut, biciklizik és úszik, a fia tehetetlen. Fiú: „Apa, amikor futottunk, nem éreztem magam rokkantnak!” Az apa elhatározta, hogy annyiszor adja meg fiának ezt az érzést, ahányszor csak tudja. Apa és fia állandóan keresve a kihívásokat közösen küzdik le a világ legnehezebb maraton, duatlon, triatlon versenyéit. A fiúnak ez maga a szabadság, az apa pedig azért csinálja, hogy a fia szabad legyen!



Segítség! Engedjenek ki!

Hallottál már fát beszélni, kiabálni? Minden baj akkor kezdődött, amikor meghallottam ezt a kiabálást.

Ahogy sétáltam az erdőben, egyszer csak egy óriási fát láttam meg. Közelebb mentem, hogy jól megnézzem, és akkor hallottam meg: „Segítség, engedjenek ki!” Keresem, ki lehet bajban, hát egy üveget találtam, amiben egy kis béka ücsörgött, az kiabált. Könyörgött, hogy engedjem ki. Ahogy kinyitottam az üveget, egy óriási szörnyeteg bújt elő az üvegből. Rettentően megijedtem tőle, de végül nem bántott. Sőt, kaptam tőle egy kendőt. Azt mondta, ha azzal megdörzsölök egy fémdarabot, az rögvést ezüstté változik. Hát persze hogy azonnal ki is próbáltam, és az ócska fejszemet megdörzsöltem. És tényleg ezüstté vált. Csoda történt! Most már minden problémánk megoldódik!

Rohantam apámhoz, hogy elújságozzam neki, milyen nagyszerű dolgot találtam. Nem kell többet fát vágni, nem kell dolgoznunk. Munka nélkül is meglesz mindenünk. Csak erre a kendőre van szükségünk. De ő egyáltalán nem örült. Ennek ellenére amikor hazamentünk, én mégiscsak bementem a faluba, és eladtam az ezüstfejszét. Annyi pénzt kaptam érte, hogy ruhát, ennivalót és új szer számot is vehettem belőle.

Boldogan mentem haza, hogy most már biztosan örülni fog apám is, de nem így történt. Olyan csúnyán összevesztünk akkor este, hogy másnap elköltöztem otthonról. A városba mentem, ahol aztán remek életem volt. Bármit megvehettem magamnak, amit csak kívántam. Az emberek látták, milyen gazdag vagyok, és hirtelen rengeteg barát-

tom is lett. Én lettem a város legnépszerűbb embere!

Aztán egyik este hazamentem, hogy elmondjam apámnak, milyen gazdag ember lett belőlem a csodatevő kendőt használva. De elkéstem. Már nem tudtam vele beszélni, mert meghalt. Nagyon elkeseredtem. Annyira el voltam foglalva magammal, hogy nem maradt időm az édesapámra. Rögtön tudtam, hogy ennek a kendő az oka. Elhatároztam hát, hogy megszabadulok tőle, hogy végre rendes életet élhessek, ezért a tűz fölé tettem. Ahogy a lángok belekaptak a kendőbe, ráébredtem, hogy vége a gazdagságnak, a könnyű életnek, és ez halálra rémített. Mi lesz most így velem?! Csak arra tudtam gondolni, hogy szereznem kell egy másik kendőt. Visszamentem hát az erdőbe, és megkerestem azt az óriási fát. Addig kutattam a levelek között, míg meg nem találtam a kis üveget. És ahogy megfogtam, az üveg elnyelt engem.

És most én kiabálok. Segítség, engedjete ki! Valaki szabadítson ki!

Te is olvastad már ezt a *Grimmesét*? Mit érzel, amikor a történet végére gondolsz?

Nekem egy fiú jutott eszembe erről a történetről. Nem nagyon ment neki a tanulás, a családjával sem jött ki. Egyedül akkor volt boldog, amikor játszhatott. Hamar rájött, hogy a játék világában milyen sikeres és boldog, és mindennap egyre többet és többet akart ebben a világban lenni. Nem sok idő múlva már egyáltalán nem tanult, az iskolába még elment, mert elvitték. De egész nap csak arra várt, mikor kapcsolhatja be a gépet, hogy játszhasson. Végül már semmi mással és senki mással nem törődött, csak játszott. A játék foglya lett.

Ugye, te is találkoztál már hasonló gyerekkel?

Sok olyan dologgal találkozunk naponta, aminek a foglyai lehetünk, ha ezek lesznek a legfontosabbak az életünkben. Például tv, számítógép, haverok stb.

Neked mi, ki a legfontosabb, a legértékesebb az életedben? Eldöntötted már, hogy kinek adod az életed? Add át magad Jézusnak, amíg megteheted! Ha pedig úgy érzed, már fogoly vagy, és nem tudsz kiszabadulni, add oda magad Jézusnak úgy, ahogy vagy, ő majd megszabadít téged is. „...ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság.” (2Kor 3,17)

Pöttyös ruha

Kislány voltam, amikor engem is elért a kételkedés korszaka. Hinni akartam Istenben, de annyi kérdés merült fel bennem, hogy nem mindig sikerült. Töprengtem, hogy ha van Isten, akkor miért van háború, miért viszik el az apukákat katonának, miért nem engedik haza őket, ha már vége van? Hol van a jó Isten? Látja a bajokat, és ha igen, akkor miért engedi meg?

A vasárnapi iskolában sokat tanultunk Isten szeretetéről, hogy jöhetünk hozzá kéréseinkkel. Úgy bánt velünk, mint egy szerető Atya. Ez a jó hír közelről érintett, mert az édesapám hadifogoly volt, és nagyon hiányzott.

Már nem is tudom, hogyan jutott eszembe, hogy próbát tegyek a hitemmel. Ha Isten szeret, akkor teljesíti kérésemet. Igazából nem is volt szükségem semmi ruhaneműre, mert a Vöröskereszt adományából úgy öltöztetett anyuka, mint egy kis hercegnőt. Mégis egy ruhára vágytam. Nem akármilyenre, pontosan leírtam magamban a kívánságomat. Fehér alapon piros pöttyös legyen, kis piros szalaggal az elején, puffos ujjal.

Egyik töprengésem alkalmával levelet írtam a jó Istennek. Leírtam a kívánságom, kértem, ajándékozzon meg egy ilyen ruhával, mert az édesapám nem tudja megvenni. Illendően megköszöntem a szeretetét. Aláírtam, és a vonalas papírt betettem a párnám alá. Szégyelltem volna, ha valaki megtalálja.

Eltelt néhány nap, és már nem is gondoltam a ruháckára. De Isten gondolt rá. Nemsokára megkaptuk a havi segélycsomagot. Szokás szerint sietősen bontottuk ki. Csokoládét, cukorkát kerestünk benne.

Ám az első, amit kivettünk belőle, nem ez volt, hanem egy kis piros pettyes ruha. Pontosan olyan, amilyenről Istennek írtam. Éppen az én méretemre való.

Beszaladtam a szobába, és elővettem a levelet. Csókolgattam, mint az édesapám kezét.

Ezután nem kételkedtem többet.

Hálásan gondolok az én megértő Mennyei Atyámra!

Frittmann Lászlóné

IFIROVAT

Élőben jelentkezünk!

Honlapajánló



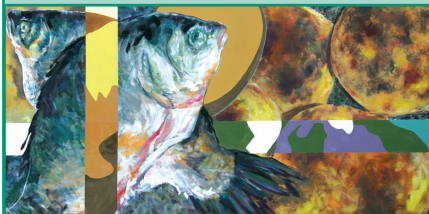
www.viktormorocz.com

Mórocz Viktor a balatonszemesei gyülekezetben élő fiatal festőművész. Jelenleg fest és fotózik. Fényfestményekkel is foglalkozik, s ennek technikai perspektíváját igyekszik tágítani. Mesterét, *Tolvaly Ernőt* különösen sokra értékeli. Festményei közül némelyik a balatonszemesei imaházban látható.

Egyéni kiállítások

Pécs, FEK, 2003 (Magyarország); Balatonőszöd, Faluház, 2003 (Magyarország); Neszmély, Általános Iskola, 2003 (Magyarország)

1999 óta vesz részt **csoportos kiállításokon**.



Erről-arról – Kérésekről

Mikor és miért jutottunk el odáig, hogy szegyen legyen a kérés? Miért érezzük megalázonak, ha kérünk? Miért érezzük magunkat erősnek és hatalmasnak akkor, amikor lehetőségünk van teljesíteni mások kéréseit? Miért próbáljuk a lehető legjobban kiaknázni magunk számára ezeket a helyzeteket? A kérés ajándék, s a teljesítése kimondhatatlan dicsőség, ami egyedül magában rejlik. Fordulj, világ, fordulj helyes irányba! Kérned és beteljesítened kell ezt! (*Vass Ferenc jr.*)

Tények, amelyek igazolják a Biblia hitelességét 2. rész

– *Vannak olyan vélekedések, hogy Jézus túlélte a kínszenvedéseket. Mi erről a véleményed?*

– Nem. Ez teljességgel orvosi képtelenség lenne. Az az ember, aki olyan tortúrát él át, mint Jézus, meghal. Vita van abban a tekintetben, hogy valójában mi okozta pontosan Jézus halálát, de a szakemberek megegyeznek ebben: Jézus valószínűleg meghalt. S hogy mi lehetett a halál oka? A korbácsolás következtében megélt vérvesztés miatt keringési sokk. Fulladásos halál, ami a keresztre feszítés leggyakoribb oka volt. Szívrendellenesség, szívburokrepedés, amire az utal, hogy víz és vér hagyta el Jézus testét, amikor az ott szolgálatot teljesítő katona keresztülszúrta őt.

(Hajlamosak vagyunk arról is megfeledkezni, hogy az akkori római katonák pontosan ismerték, mikor következett be a halál, ugyanis ettől függött az életük.) A fenti három ok közül önmagában bármelyik elegendő lenne ahhoz, hogy valaki meghaljon.

– *Mi történt a keresztre feszítéskor?*

– Jézus kereszthalálát számba véve el szoktunk feledkezni arról a tortúráról, ami magát a konkrét keresztre feszítést megelőzte. Talán érdemes ezzel a felsorolással kezdeni: nagycsütörtök este együtt volt a tanítványokkal, és egy kemény lelki küzdelmet élt át a Getsemáne-kertben, ami lelkileg kimerítette; éjszaka fogták el, és még azon az éjszakán és hajnalon négy kihallgatáson kellett részt vennie; kiszolgáltaták a katonáknak, akik megkorbácsolták és kicsúfolták.

A korbácsolás következtében – amibe kortárs beszámolók szerint voltak, akik belehaltak – olyan sérüléseket szerzett, hogy képtelen volt keresztségnek a keresztrúdját a kivégzése helyéig elcipelni. Ruhájának letétele után a katonák vasszögekkel a keresztre rögzítették. A festményeken található ábrázolásokkal ellentétben nem a tenyerébe kerültek ezek a szögek, hiszen úgy nem tarthatták volna meg a test súlyát. Ehelyett vagy az alkarjának csontjai közé, vagy még inkább a csuklójába verték a szöveget, ami megtartotta őt.

– *Mindenki azt emlegeti, hogy Jézus három napot volt a sírban, holott valójában péntek délután, szombat egész nap és vasárnap reggel. Ez, bárhol is számoljuk, nem három nap.*

– Valóban nem három teljes nap. A zsidó gondolkodásmód szerint azonban minden egyes napot, amit érintett, bele kell számolnunk. Az első dolog, amit tudnunk kell ehhez a számításhoz, hogy hol van a napok váltása. Éjfélkor? Nem! A zsidó emberek számára a mai napig naplementétől naplementéig tart az adott nap. Ha ezeket tudjuk, akkor Jézus pénteki halála érintette a pénteki napot. Ez az első nap. Szombaton a sírban volt. Ez a második nap. És végül, valamikor vasárnap hajnalban támadt fel, ami a zsidó gondolkodás szerint már a harmadik naphoz tartozik. A zsidó kultúrában tehát nem kell 3x24 órában gondolkoznunk, ha három napról beszélünk.

Durkó Anett

Noé bárkája

Mindenre, amit tudnod kell az életben, megtanít Noé bárkája.

1. Ne késd le a hajót!
2. Emlékezz, mind ugyanabban a hajóban vagyunk!
3. Tervezz előre! Akkor sem esett az eső, amikor Noé megépítette a bárkáját.
4. Tartsd jó kondiban magadat! Mikor 60 éves leszel, talán valaki felkér egy nagy dologra.
5. Ne törődj a kritikákkal! Csak csináld meg a munkát, amit meg kell csinálni.
6. A jövődet építsd magasra!
7. A biztonságod érdekében mindig párban utazz!
8. A sebesség nem mindig számít. A csiga és a párdac is ugyanabban a hajóban van.

9. Ha stresszes vagy, lebegj kicsit!

10. Emlékezz: a bárkát amatőr, a Titanicot pedig profik építették.

11. Nem számít a vihar, ha Istennel vagy, a végén mindig vár a szivárvány. (*Internet*)



...most tükör által...



Hívó családba születtem, gyülekezetben nőttem fel, így már kis-korom óta sokat hallottam Istenről, Jézusról és a

Bibliáról. Tudtam, hogy nem elég imaházba járni ahhoz, hogy a mennybe jussak, hanem meg kell térnem, el kell fogadnom Jézus kereszttáldozatát, és Isten kezébe kell tennem az életem, hogy ő irányítsa. Ez így nagyon egyszerűnek és könnyűnek tűnt, de később rá kellett jönnöm, hogy ennél azért többről van szó.

Istenben mindig is hittem, az ő létezését sosem kérdőjeleztem meg. Tudtam és éreztem, hogy létezik, és tudtam, hogy az az akarata, hogy én is átadjam neki a szívemet. Az értelmemmel felfogtam mindent, amit erről a témáról hallottam, de a szívemig tartó kb. 45 centis utat csak másfél éve tette meg ez az üzenet.

A megtérésem előtti egy évben különösen sokat foglalkoztatott ez a dolog. Az rendben volt, hogy Istennek átadott életem, Jézus áldozata által megbocsátott bűnök, de valahogy mégsem akaródzott megtennem a döntő lépést. Félttem, hogy mi lesz, ha Isten valami olyasmit mutat, hogy menjek el Afrikába misszionáriusnak (amihez túl sok kedvem nem volt). Mivel nem ismertem a jövőt, nem tudtam, hogy milyen következményekkel jár ez a döntés. Félttem, hogy ha Isten átveszi az irányítást, akkor én már nem fogok számítani. Hogy az életem csak arról fog szólni, hogy „jó kislány” leszek, rendesen járok imaházba, énekórára, ifire. Hogy meg leszek kötve. Nem akartam megkockáztatni, hogy a saját érdekeimnek búcsút kell mondanom.

De ebben az évben, mivel a téma nagyon foglalkoztatott, meg úgy általában véve Isten, hogy mégis mi lesz, ha...?, ezért sokat olvastam a Bibliát. Ismertem addig is, hogy mi van benne, milyen történetek, a bib-

liakörön meg is tanultuk sorban a Biblia könyveit, ismertem a tartalmukat, és tudtam, hogy mit vár tőlem Isten. Viszont volt egy gátló tényező, amiért nem akaródzott megterteni, hogy nem éreztem át a bűneim súlyát. Minek térjek meg, ha így is jól érzem magam? Erre mutatott rá Isten az egyik csendességem alkalomával, hogy ez bizony így nem stimel. A bűnöknek igenis van súlyuk, méghozzá akkora, hogy Jézus felvállalta helyettünk a büntetést, ami járna értük. Összeomlottam Isten előtt, mert végre átéltem, hogy Jézus mit tett értem. És képes volt ezt megtenni azért, mert szeret! Ekkor volt az, hogy rám szakadt a bűneim súlya, megutáltam magam miattuk.

Arra kértem Istent, hogy ezért az áldozatért, amit Jézus meghozott, bocsássa meg a bűneimet, és adjon egy új életet. Beláttam, hogy ha én akarom irányítani az életemet, az csak rossz irányba haladhat. De Istennek van egy tökéletes terve, ami-be én is szeretnék belesimulni, követni az ő akaratát, és tudni, hogy az életem jó kezekben van.

Teljesen felszabadultam. Istené vagyok, most már csak ez számít! Ő irányítja az életemet, és a bűneimet megbocsátotta, az övé vagyok! Alig bírtam felfogni. Nagyon hálás voltam-vagyok-leszek Istennek, hogy még az én makacs és önző szívemet is megváltotta.

Az egyik kedves igeversem, ami akkor szokott eszembe jutni és megerősíteni, amikor olyan kérdéseket teszek fel Istennek, hogy ez miért történik, az miért történik, a Róma 8,28: „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott”. Ez az igevers mindig eszembe jut, amikor valamivel küszködök, és olyan jó megnyugodni benne, hogy Isten mindenből a legjobbat fogja kihozni. „Mert most tükör által homályosan látunk...”, és még nem világos minden, de életem végén biztos vagyok benne, hogy érteni fogom minden részletét annak, ami velem történt.

Ádány Szilvia (Buda)

H I R D E T É S E K

♦ Nokia 3109-es **telefon** **ven-nék**, akár működésképtelenül is. 886-0174.

♦ **Albérlet kiadó** Budapestén a Keleti pályaudvarhoz közel, egy 37 m²-es lakás. Tel.: 06 20 886 0176.

♦ **Az újpésti nőkonferenciáról készült videofilm (2 DVD) megrendelhető** az alábbi címen: *Fodor László*, 1188 Budapest, Podhorszky u. 72/b. Baptifon: 06-20/251-39-97. E-mail: farosz@freestart.hu. Ára: 1500 Ft + postaköltség.

♦ **Lakás eladó** Tulajdonostól eladó Budapest VI. kerületében, a Szondi utcában, egy 57 m²-es, 2 szobás, 3. emeleti, felújítandó lakás a Hősök tere, Epreskert közelében. Irányár: 12 900 000 Ft. Érdeklődni lehet: 30 315 4006.

♦ **Korabeli berendezési tárgyak** A Wesselényi utcai gyülekezet készülő közösségi házába és teázójába keres korabeli berendezési tárgyakat. Keresünk imaházi használatból kivont, padláson tárolt régi székeket, padokat, asztalokat, még ha felújításra szorulnak is. Részletek: *Mikes Balázs* +36-20-886-3327.

Gondolkodtató

♦ Ha két fillérest összeszünk, egy pengő lesz belőle. Ötszáz darab ötvenfilléres kétszázötven pengőt ér, de ezer fél keresztyén nem ér egy egész keresztyént.

♦ A keresztyének olyan arcokat tudnak vágni, mintha éppen akkor nyertek volna le egy liter ecetet. Pedig róluk van megírva, hogy az Úr az ő gyönyörűségének folyóvizéből akarja itatni őket. (*Bagdazarián*)

♦ Csak az egész keresztyének boldog emberek.

♦ Minden rossz mögött, mely bennünket ér, valami jó rejtőzik.

♦ Hűnek lenni annyit jelent: ott lenni, ahova Isten állít, azt tenni, amit tőlünk követel, eltérni, amit ránk mér. (*Zeller*)

Krisztusi boldogság (2.)

Jézus a hegyi beszéd boldogmondásaiban nem az e világi boldogságérzettel foglalkozik. Ezért nem is mondja azt róla, hogy rossz, csak ő most másról beszél.

Jézusi különbség

Lássunk egy példát arra, ahogy Krisztus szétválasztja a boldogságérzetet és a boldoggá nyilvánítást!

Amikor ezt mondta, a sokaságból egy asszony felemelte szavát, és így szólt hozzá: „Boldog az az anyaméh, amely téged hordozott, és boldogok azok az emlők, amelyek tápláltak!” Erre ő így felelt: „De még boldogabbak azok, akik hallgatják az Isten beszédét, és megtartják.” (Lk 11,27-28)

Jézus nem állítja, hogy édesanyja nem boldog miatta. De ez az anyai büszkeségnek a boldogsága. És egészen más az, akit ő mond boldognak. Jézus nem ítélte el a jogos büszkeséget. És az ő nyomán mondható, hogy az e világi boldogságérzetedért is igyekezz mindent megtenni! Élj egészségesen; ha beteg vagy, kezeltesd magad; érvélt sikereket; tedd kényelmessé az otthonodat; jöjj össze a barátaiddal tartalmas időtöltésre; kapcsolódj ki; olvass, varrj, köss, barkácsolj; menj el gyermekeiddel játszani; főzz finom ételeket a családodnak; gyönyörködj a természet csodáiban; stb.

De a hegyen egy egészen másfajta boldog emberről beszél Jézus. Ez a másfajta boldogság nem azt jelenti, hogy az e világi boldogságban akkor nem is lehet részed. Vagy csak akkor lehetsz Krisztus szerint boldog, ha e világi értelemben boldogtalan vagy.

Egy kis kitérő

Félrevezető lehet a mai olvasó számára Lukács megfogalmazása: Boldogok vagytok, szegények...

Mintha a szegénység és a szerencsétlenség tenné boldoggá az embert. A középkorban a fényűző gazdagok miatt szegénysorban élő jobbagyokat vigasztalta olykor ezzel néhány egyházi: Boldogok vagytok, mert ti most vagytok szegények, odaát majd ti lesztek gazdagok. Elég becsstelen vigasz volt.

Mert nem a szegénység boldogít, és nem a szegénység önmagában tesz Isten szemében boldoggá.

Háló Gyula

Könyvajánló – Zsoltármagyarázatok



Szikszai Béni:
Zsoltármagyarázatok (Koinónia Kiadó, 2010)

A Zsoltármagyarázatok a múlt század nagy lelki ébredése idején elhangzott evangelizációs beszédek gyűjteménye. A benne összegyűjtött prédikációk

élnék: nem elvont, hosszadalmas elmélkedések, hanem intenzív, személyes hangú, radikális beszédek. Szenvedélyesen szól, helyenként nagy indulattal, megidézve ezzel a 17. századi puritanizmus korának lelkes hangú, megalkuvást nem tűrő prédikátorait. (a Szerk.)

Szikszai Béni (1908-1985) – ahogy az ország bibliás embereinek körében a református evangélista neve jól ismertté vált – drámai sorsú, de ezeket boldogító ébredés hazai apostola volt. Élete utolsó évtizedeiben szigorú hatósági és egyházi klauzúrákkal elnémított bizonyágtevéseit hártavékony papírokra gépelve írta le. Így öröközte meg többek között a zsoltárokról szóló fejtegetéseit. Özvegye és gyermekei gondosan megőrizték, mígnem három ízléses kiadásban napvilágot látott a híres munka. A könyvbemutató helyszíne a Ráday Könyvtár olvasóterme volt 2010. június 3-án. Mintegy százan szorongtak régi ismerősök, köztük protestáns hívő emberek, akik a régi Bethánia Szövetségben gyülekezeti és evangéliumi szabályok szerint éltek, egyházukhoz hűségesen.

Két baptista prédikátornak volt különös kapcsolata az utolsó hazai evangéliumi ébredés közvetítőjével. Szikszai Béni, az igehirdető, költő és bibliamagyarázó éppen egy levelet kopogtatott Fodor János lelképásztortársunknak, amikor megállt a szíve. A gondolat félbeszakadt, a sorok váratlanul elfogytak, néhány nap múlva a felesége kézírása egészítette ki a levelet: „Hazaszólította őt az Úr!” Egy késő novemberi napon egy újabb prédikátor volt személyes beszélgetőtársa az özvegyének, miután a IX. kerületi Angyal u. 30. alatti helyiségben tartott csendes bibliaóra után eszmét cseréltek Isten színe előtt. Szikszai Béni (született Sallay Eszter) aznap sokat dolgozott, kiadványt korrigált, leveleket írt, majd a beszélgetés után indult haza Csobánkára. 2005. november 24-i hazaérkezésével lezárult

minden tevékenysége és földi küldetése.

Amikor a második világháború utáni missziótörténelmi disszertáció előkészülete folyt Szikszai életművéről, a témát különös módon senki sem kívánta feszegetni, mivel akkor is „kényes kérdésnek” minősült. Egyik egyházi vezetőnk aggályát fejezte ki, hogy vajon az amerikai intézetben bárki figyelmére számíthatunk-e a feldolgozással. Az egykori ébredés ügyét nem mindenki kezelte megértően. Fel sem tételezték egy másik felekezet képviselőjéről az esemény teológiai feldolgozását. Csak becslések vannak, felmérések nem készülhettek. Az 1948-ig működő mozgalomról feltételezték 20 000 főre tehető tömeg evangéliumi megtérését az egész országban. Még az is elhangzott, hogy mindent megbánt, átértékelte. Aki oly hatalmas isteni áldásnak lehetett a szócsöve, ásóval, kapával, fűrésszel a kezében ártéltelmezte korábbi szolgálatait. A méltatlan állapotot szótlanságul viselve „Béni Bácsi” soha nem panaszkodott, nem zúgolódott és nem is magyarázkodott senki előtt. Egy hozzá tanácsért járuló csoportnak egész napi munkával szótlanságul mondott tanulságot: „Írtsátok a gazt!” Néma bizonyágtevétele ennyi volt. Semmi több.

A mi közösségünk is részesedett az áldásból. Vidéken több olyan gyülekezetünk működik, ahol sorainak felhasználásával Isten alakította, formálta a szíveket. A háború előtti években hétről hétre elhangzottak szerény köreinkben közkedvelt versei, csoportos jelenetei. Elmondhatjuk, hogy máig, „holta után is beszél”.

Testvéri szívvel örvendezünk az áldott emlékü hazai evangélista egyik könyvének megjelenésén.

Szebeni Olivér

Szikszai Béni szavaiból

Jézus nem titkos imádókat keres, hanem olyanokat, akik nyíltan megvallják őt, akik bátran kiállnak az ő evangéliuma mellett, akik nem tagadják meg, hogy hozzá tartoznak.

Azt, hogy az ember por és hamu, a négyéves gyermek is megérti; annak megértéséhez, hogy az ember élő lélek, Isten kijelentésére van szükség.